

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาเรื่องเด็กเป็นปัญหาที่น่าสนใจและน่าเป็นห่วงมากเพราะเด็กในวันนี้คือผู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า ดังนั้นถ้าเด็กในปัจจุบันเป็นเด็กที่มีคุณภาพ เขาเหล่านั้นก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและมีคุณภาพเช่นกัน แต่ถ้าเด็กในปัจจุบันเป็นเด็กที่มีปัญหา มีความเชื่อหรือค่านิยมที่ไม่ถูกต้องแล้ว ต่อไปเขาอาจเป็นผู้ใหญ่ที่ก่อปัญหาความยุ่งยากให้กับสังคมได้ และเนื่องจากเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า ปัจจุบันสภาพแวดล้อมและสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ มีส่วนที่จะส่งเสริมให้เด็กกระทำผิดหรือมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้องได้ โดยเฉพาะโทรทัศน์ นับเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ความคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมของประชาชนเป็นอย่างมาก การชมรายการโทรทัศน์ที่มีคุณค่าย่อมเป็นส่วนหนึ่งในการยกระดับความคิด และความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น (วิทยากร ท่อแก้ว 2525 : 1) สาเหตุที่โทรทัศน์เข้ามามีบทบาทแพร่หลายโดยทั่วไปนั้น เพราะโทรทัศน์มีคุณสมบัติเด่นดังนี้

1. สามารถสื่อสารไปยังประชาชนกลุ่มใหญ่ที่กระจัดกระจายได้โดยไม่จำกัดจำนวนและในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ยังสื่อสารได้ไกลพอสมควร
2. สามารถให้ประสบการณ์แก่ผู้รับได้มาก ทำให้ผู้รับมีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง เกิดความรู้ทั้งในด้านการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและความรู้ในวิชาชีพ
3. โทรทัศน์มีคุณสมบัติครบถ้วนในทางโสตทัศนศึกษา คือให้ข่าวสารแก่ผู้รับทั้งในด้านประสาทสัมผัสทางตาและหู สามารถสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมได้ดี (Jeremy Howell 1970 : 6-7)

การจัดทำโทรทัศน์ในปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ โทรทัศน์เพื่อการค้าและโทรทัศน์เพื่อการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2522 : 1) ทั้ง 2 ประเภทนี้จะมีอิทธิพลมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประเภท และความต้องการของผู้รับชม ในกรณีที่ผู้ชมเป็นเด็กหรือเยาวชน จะสามารถ

เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างได้จากโทรทัศน์ โดยเฉพาะเด็กในวัย 10-13 ปี มักมีพฤติกรรมเลียนแบบสิ่งที่ตนชอบและสนใจ เช่นบุคลิกลักษณะของตัวเอกในภาพยนตร์ เพื่อให้เป็นที่ชอบพอ และยอมรับของกลุ่มเพื่อน (สงวน สุทธิเลิศอรุณ 2525 : 35) ดังนั้นรายการโทรทัศน์ที่มีโดมิ่งเพื่อการศึกษาที่มีส่วนสำคัญที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้แก่เด็กได้ในทางอ้อม การที่เด็กเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากโทรทัศน์ ย่อมมีผลสะท้อนในการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กในอนาคตด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพราะเด็กยังไม่สามารถแยกสิ่งที่เด็กดูจากโทรทัศน์กับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้ มีเด็กเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่คิดว่าสิ่งที่ได้ดูได้เห็นจากโทรทัศน์เหมือนกับเรื่องจริงที่เกิดขึ้นรอบตัวเด็ก อันตรายที่อาจเกิดขึ้นคือเด็กเกิดความฝังใจและถือเป็นเรื่องจริงทั้ง ๆ ที่เรื่องนั้นเป็นเพียงเรื่องหลุมมุติขึ้นเท่านั้น

เมื่อปี พ.ศ. 2525 สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็กและนิตยสารแวงการได้สำรวจทัศนคติของเด็กวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี หรือกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จากโรงเรียนจำนวน 16 โรงเรียนในเขตใจกลางกรุงเทพมหานคร พบว่า กิจกรรมที่เด็กชอบทำมากที่สุด 3 ประการได้แก่

ดูโทรทัศน์ร้อยละ 25.3, เล่น ร้อยละ 23.1 และอ่านหนังสือร้อยละ 18.4 นอกจากนี้ผลการสำรวจยังพบว่ารายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบดูมากที่สุดคือ รายการการ์ตูน ร้อยละ 29.0 (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัยสังคม : 2525)

จะเห็นได้ว่าเด็กชอบดูโทรทัศน์มากกว่าอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้แสดงประการหนึ่งในการเลือกเข้าหาสื่อระหว่างโทรทัศน์และสิ่งพิมพ์ ซึ่งเหตุผลของความชอบดังกล่าว อาจเนื่องมาจากความน่าสนใจของสื่อโทรทัศน์ที่มีทั้งภาพและเสียง มีการเคลื่อนไหวมาดึงดูดใจมากกว่า นอกจากนี้การดูโทรทัศน์ยังไม่จำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการอ่านหนังสือ ซึ่งสำหรับเด็กบางคนอาจยังอ่านหนังสือได้ไม่คล่องนัก รายการโทรทัศน์โดยเฉพาะภาพยนตร์การ์ตูน จึงมีส่วนปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมต่าง ๆ แก่เด็กได้มาก รายการโทรทัศน์ที่ดีย่อมเป็นพลังในการสร้างความคิด ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมที่ดีของเด็กได้ ด้วยเหตุนี้ทุกฝ่ายจึงควรหันมาร่วมกันพิจารณารายการโทรทัศน์ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันว่ามีคุณค่า หรือเหมาะสมต่อเด็กเพียงใด "การคัดสรรรายการเพื่อสนองความต้องการของเด็ก ไม่ว่าจะเป็รายการประเภทใด ผู้ผลิตต้องให้คุณค่าหรือสิ่งที่ดีงามแก่เด็กด้วย เช่น คุณธรรม, ค่านิยมที่ดีงามรวมทั้งการให้การศึกษาในแง่ต่าง ๆ ทั้งในด้านความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันและความรู้รอบตัว" (ภัทรภูรี ประยูรเกียรติ 2520 : 14)

เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จัดประกวดภาพวาดของเด็กในหัวข้อ "การ์ตูนที่ฉันชอบ" การจัดประกวดได้รับความสนใจจากเด็กมาก เรียกได้ว่าเด็กจากทุกภาคของประเทศไทยส่งการ์ตูนเข้าร่วมประกวด จากภาพวาดของเด็กสะท้อนให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงอิทธิพลของรายการการ์ตูนจากโทรทัศน์ ซึ่งรายการการ์ตูนญี่ปุ่นกำลังครองตลาดอยู่จากจำนวนภาพวาดของเด็กทั้งหมด 213 ภาพ แยกตามแหล่งที่มาได้ดังนี้

การ์ตูนญี่ปุ่น	152 ภาพ	ร้อยละ	71.36
การ์ตูนฝรั่ง	31 ภาพ	ร้อยละ	14.55
การ์ตูนไทย	13 ภาพ	ร้อยละ	6.10
อื่น ๆ	17 ภาพ	ร้อยละ	7.98

จากจำนวนดังกล่าวเห็นได้ชัดว่าการ์ตูนญี่ปุ่นสามารถครองใจเด็กไทยได้มากกว่าการ์ตูนฝรั่งหรือของไทยหลายเท่า ภาพยนตร์การ์ตูนที่เด็กวาดมากที่สุดคือ "โตเรมอน" "อิกคิวซัง" รองไปได้แก่ "นินจาฮาโตริ" "หนูน้อยอาราเล่" และ "แคนดี้แคนดี้" สำหรับการ์ตูนฝรั่งมักจะเป็นการ์ตูนของวอลทดิสนีย์ เช่น มิกกี้เมาส์ โดนัลด์ดั๊ก นอกจากนี้ก็เป็นการ์ตูนป๊อปปาย มนุษย์หิน ฟลินท์สโตน ซึ่งล้วนเป็นการ์ตูนที่เด็กดูทางโทรทัศน์ทั้งสิ้น ส่วนการ์ตูนไทยเนื่องจากการ์ตูนที่เคยฉายในโรงภาพยนตร์มีเพียงเรื่องเดียวคือ ลูตล้าคร ภาพจากการ์ตูนเรื่องนี้ก็มีปรากฏในภาพประกวดของเด็กเช่นกัน นอกจากนั้นจะมาจากหนังสือการ์ตูนต่าง ๆ สำหรับภาพการ์ตูนอื่น ๆ นั้น เป็นการวาดภาพจากความคิดของเด็กเอง

เมื่อแยกมองในด้านอายุของเด็กซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม จะเห็นแนวโน้มของการชอบการ์ตูนของเด็กไทยดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 0.1 แนวโน้มการชอบการ์ตูนของเด็กไทยแยกตามระดับกลุ่มอายุ

การ์ตูนที่ชื่นชอบ	อายุ (N=213)		
	9-11 ปี	6-8 ปี	3-5 ปี
การ์ตูนญี่ปุ่น	102 (68 %)	34 (85 %)	10 (66.6 %)
การ์ตูนฝรั่ง	24 (16 %)	3 (7.5 %)	3 (20 %)
การ์ตูนไทย	12 (8 %)	1 (2.5 %)	-
อื่น ๆ	12 (8 %)	2 (5 %)	2 (13 %)
รวม	150	40	15

(อรรถชัย คำสันติสุข 2527 : 17)

จากตารางโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าทั้ง 3 กลุ่มอายุ ล้วนสนใจการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่าการ์ตูนฝรั่งหรือการ์ตูนไทยอย่างเห็นได้ชัด การที่เด็กสนใจการ์ตูนญี่ปุ่นมากกว่าอื่น ๆ นั้น อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการคือ

1. จำนวนรายการโทรทัศน์ของการ์ตูนญี่ปุ่นมีมากกว่าการ์ตูนฝรั่งและการ์ตูนไทย การที่มีรายการให้ดูมากก็เป็นการดึงดูดความสนใจของเด็กได้ประการหนึ่ง
2. การ์ตูนญี่ปุ่นมีเนื้อหาที่เด็กสนใจ อาจเนื่องมาจากผู้สร้างมีจิตวิทยาในการดึงดูดความสนใจ เช่นสร้างเรื่องตื่นเต้นมหัศจรรย์ เรื่องเพ้อฝัน นิทานพื้นบ้าน และนวนิยายชีวิต นับได้ว่ามีเนื้อหาหลากหลาย
3. เทคนิคในการผลิตที่ดี การ์ตูนญี่ปุ่นมีการพัฒนาด้านเทคนิคในการถ่ายทำที่ดี สิ่งเสริมความน่าดูทั้งด้านสีสันและความสวยงาม

การที่การ์ตูนเป็นสื่อสากลที่ให้ความบันเทิงและเนื้อหาสาระน่าสนใจแก่คนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะแก่เด็ก การ์ตูนจึงเป็นสื่อที่ให้ความบันเทิงแทรกผสมด้วยเกร็ดความรู้ ด้วยแง่คิด คุณธรรมที่ดีงามหรือแม้แต่ยาพิษที่มอมเมาเยาวชนให้ลุ่มหลงสุดแต่เนื้อหาของการ์ตูนจะชักพาไป และการที่การ์ตูนญี่ปุ่นเป็นที่ชื่นชอบของเด็กไทยนั้น สิ่งที่ควรพิจารณาคือ เนื้อหาอะไรที่การ์ตูนญี่ปุ่นให้แก่เด็ก ทั้งเนื้อหาในทางตรงและทางอ้อม เช่นค่านิยมและวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดออกมาให้เด็กไทยได้ซึมซับ เพราะการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นผู้ผลิตตั้งใจผลิตให้เด็กญี่ปุ่นดูโดยเฉพาะ ดังนั้นลักษณะบาง

ประการที่สอดแทรกอยู่ในรายการอาจเป็นสิ่งที่เด็กไทยเข้าใจได้ยากหรือไม่มีทางเข้าใจได้เลย ผลที่เกิดขึ้นจึงอาจมีทั้งในทางที่น่าปรารถนาและไม่น่าปรารถนา ซึ่งจะเป็นไปในทางใดได้บ้าง เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่น่าศึกษาทั้งสิ้น

จากสถิติของกองสำรวจประชาชน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2522 ปรากฏว่า จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์กระจายอยู่เป็นกลุ่มใหญ่เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร จากจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ในประเทศไทยทั้งหมด 1,365,800 เครื่อง ในจำนวนนี้เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครมีเครื่องรับโทรทัศน์ทั้งหมด 542,200 เครื่อง หรือคิดเป็นร้อยละ 40 ของจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ทั้งหมด ถ้าคิดเป็นจำนวนโทรทัศน์ต่อครัวเรือนเป็นอัตราร้อยละ 66 นับเป็นจำนวนที่ค่อนข้างสูง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาคุณค่าของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กในระดับประถมศึกษา ความความคิดเห็นของครู นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

2. เพื่อประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นตามความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์ตามความคิดเห็นของครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก ตัวอย่างประชากรมี 3 กลุ่ม คือ ครู นักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก

2. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่นำมาศึกษา เป็นภาพยนตร์ การ์ตูนที่แพร่ภาพอยู่ทางสถานีโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 4 สถานี คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3, สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5, สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 และสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2527 ถึง เดือน พฤษภาคม 2528 และได้รับการคัดเลือกจากนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรในชั้นการหาข้อมูลพื้นฐานว่าเป็นภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องที่ชอบ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามและเกณฑ์ในการประเมินคุณค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว เชื่อว่าครอบคลุมคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น และสามารถประเมินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ศึกษาได้
2. ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ดังนั้นข้อมูลจากแบบสอบถามจึงเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความ

คุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น หมายถึง คุณลักษณะและเนื้อหาสาระของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่เสริมสร้างทักษะ หรือความรู้ อันก่อให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยพิจารณาจากองค์ประกอบคือ

1. สาระตง หรือแนวคิดของเรื่อง อันได้แก่คำสอน ข้อคิด หรือแนวปฏิบัติที่ได้จากเรื่อง
  2. โครงเรื่อง และเนื้อเรื่อง ได้แก่การวางลำดับ การผูกเรื่อง ปมปัญหาของเรื่อง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราว
  3. ตัวละคร ได้แก่ผู้ที่มีบทบาทในเนื้อเรื่อง หรือผู้ที่เป็นตัวแสดงพฤติกรรมออกมาตามลักษณะนิสัย และสภาพแวดล้อมที่ต่อเนื่องเป็นโครงเรื่อง
  4. ฉาก และบรรยากาศ
ฉาก คือส่วนที่แสดงให้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในท้องเรื่องเป็นตอน ๆ ต่อเนื่องกัน
บรรยากาศ คือสภาพการณ์ที่ดำเนินชีวิตตัวละคร สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกและมีอารมณ์คล้อยตาม
  5. ภาพ เป็นส่วนสำคัญของภาพยนตร์การ์ตูน ที่จะกระตุ้นให้ผู้ชมสนใจและเข้าใจเนื้อเรื่อง ตลอดจนช่วยสร้างจินตนาการให้กับผู้ชม
  6. ภาษา ได้แก่การพากย์เสียงตัวละครด้วยสำนวนภาษาที่ถูกต้องตามอักขรวิธี และวิธีการพากย์ เหมาะสมกับบรรยากาศ และบุคลิกของตัวละคร
- ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น หมายถึงภาพยนตร์การ์ตูนที่ผลิตจากประเทศญี่ปุ่น และปรากฏอยู่

ในรายการของสถานีโทรทัศน์ 4 สถานี ที่ตั้งสถานีแพร่ภาพอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร คือ สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 และสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 9 อ.ส.ม.ท.

การประเมิน หมายถึง การพิจารณาตัดสินคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ตามคุณลักษณะและเนื้อหาของภาพยนตร์ที่ได้จากแบบสอบถาม ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น

การประเมินคุณค่า ได้จากการหาค่าร้อยละของคุณค่าของภาพยนตร์การ์ตูนแต่ละ เรื่อง โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1. หาคำถามของคุณค่าของภาพยนตร์ในแต่ละรายการจากแบบสอบถามของตัวอย่าง ประชากร

2. นำค่าของความถี่ที่ได้มา เทียบกับจำนวนคุณค่าที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะตอบได้ แล้วคำนวณหาค่าร้อยละ

3. นำค่าร้อยละที่ได้จากการคำนวณมาประเมินคุณค่า โดยกำหนด เกณฑ์ไว้ดังนี้

ร้อยละ 80 - 100 แสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้นให้คุณค่าทางการศึกษาต่อเด็ก ดีมาก

ร้อยละ 60 - 79 แสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้นให้คุณค่าทางการศึกษาต่อเด็กดี

ร้อยละ 40 - 59 แสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้นให้คุณค่าทางการศึกษาต่อเด็ก

ปานกลาง

ร้อยละ 20 - 39 แสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้นให้คุณค่าทางการศึกษาต่อเด็ก

น้อย

ร้อยละ 1 - 19 แสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้นให้คุณค่าทางการศึกษาต่อเด็ก

น้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์สำหรับเด็กต่อไป

ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก หมายถึง ผู้ที่ศึกษาค้นคว้าจน มีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับของสังคมในด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก และเป็นผู้ที่ได้รับการเสนอแนะจากหน่วยงานด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ สำหรับเด็ก ศูนย์ เทคโนโลยีทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ว่าเป็นบุคคลที่เหมาะสมในการตอบแบบสอบถาม

นักการศึกษา หมายถึง อาจารย์ผู้สอนในภาควิชาหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยครู

ในเขตกรุงเทพมหานครทั้งหมดทั้งนี้คือ

1. วิทยาลัยครูลำนตุลิต
2. วิทยาลัยครูลำนลันทา
3. วิทยาลัยครูพระนคร
4. วิทยาลัยครูธนบุรี
5. วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จฯ
6. วิทยาลัยครูสุนทรเกษม

ครู หมายถึง ครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร

เด็ก หมายถึง ผู้ที่อยู่ในวัยประถมศึกษา และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6
ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดรายการวิทยุโทรทัศน์ สำหรับเด็ก และเป็นแนวทางในการปรับปรุงเลือกสรรรายการภาพยนตร์สำหรับเด็ก
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเด็ก ในอันที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ค่านิยม หรือความเชื่อที่ไม่ถูกต้องของเด็ก อันเนื่องมาจากการชมรายการภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย